ΕΤΟΣ Η — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 5 Ἰουνίου 1894 — Ἀριθ. 355

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνετοι δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ θύματα τῆς ἐποχῆς.—Σύγχρονοι Ἕλληνες ποιηταί. Ἀλέξανδρος Σοῦτσος (ὑπὸ κ. Εὐφρασίας Κετσέα).—Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον. Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος. — Ὑγιεινὴ καὶ καλλονὴ τῆς γυναικός. Πρόσωπον Δ'. (ὑπὸ Marie Jouvence ἰατρός).— Ἐγὼ διαβάζω γαλλικὰ (ὑπὸ δος Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη).— Ὁ Σιδηροῦς ἀρχικαγγελάριος καὶ αἱ γυναῖκες (ὑπὸ κ. Λίνας Μόντερ).— Ἀπὸ Μασσαλίας εἰς Πειραιᾶ.— Ἐξετάσεις.— Ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων.— Ποικίλα. Συνταγή. Θέατρον. Ἐπιφυλλίς.

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Α'.

Θύματα τῶν μεγάλων κυνικῶν καυμάτων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀναπτύσσονται, θεωροῦνται οἱ λυσσόδηκτοι καὶ οἱ δυστυχεῖς ἐργάται, οἱ ὑπὸ τὰς καυστικὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας διερχόμενοι ὅλην τὴν ἡμέραν.

Καὶ διὰ μὲν τοὺς πρώτους ἡ ἀστυνομία ἔλαβεν αὐστηρὰ μέτρα, φονεύουσα ἢ δηλητηριάζουσα ἀμειλίκτως ὅλους τοὺς κύνας τῆς πόλεως, τοὺς μεταδίδοντας τὸ τρομερὸν τῆς λύσσης πάθημα καὶ ἀποστέλλουσι πρὸς τὸν Pasteur πρὸς θεραπείαν τὰ θύματα τῆς θερινῆς νόσου. Ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν, κείτοι ἡ ἀστυνομία οὐδὲν εἰσέτι ἔλαβε μέτρον, οἱ σοσιαλιστικοὶ σύλλογοι, αἱ προστατευτικαὶ συντεχνίαι ἔχουν ὑπὸ μελέτην τὸ ζήτημα τῆς κατὰ τὰς θερινὰς ἡμέρας ἐργασίας τοῦ χειρώνακτος, τάχιστα δέ, ὡς ἐλπίζεται, θὰ λυθῇ καὶ τοῦτο αἰσίως.

Μία μόνον μεγάλη καὶ πολυάριθμος τάξις θυμάτων τῆς ἐποχῆς ταύτης, τάξις συμπαθεστάτη, δι' ἣν ὁλόκληρος ἡ κοινωνία ἐνδιαφέρεται καὶ ὑπὲρ ἧς ὤφειλε νὰ μεριμνᾷ εἶναι ἐγκαταλελειμμένη εἰς τὴν τύχην της.

Πρόκειται περὶ τῶν παιδιῶν μας ἀρρένων καὶ θηλέων, τῶν μεγάλων τούτων θυμάτων τῆς ἐποχῆς. Ἡ καθημερινὴ τοῦ ὅλου ἔτους ἐργασία των πολυπλασιάζεται κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον εἰς βαθμὸν ἀπανθρώπως ἀπίστευτον. Πολλάκις ὁ Μάϊος καὶ ὁ Ἰούνιος εἶναι οἱ μόνοι μῆνες τοῦ ἔτους, καθ' οὓς οἱ διδάσκαλοι ἐνθυμοῦνται ὅτι ὀφείλουν νὰ ἐργασθοῦν, ὅτι εἰς αὐτοὺς ἀνατίθεται ἡ μόρφωσις τοῦ πνεύματος καὶ ὁ πλουτισμὸς τῶν γνώσεων τῶν μαθητριῶν καὶ μαθητῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ἐπεκράτησεν ἡ παράλογος συνήθεια νὰ κρίνεται ἡ ἐργασία διδασκόντων καὶ διδασκομένων μόνον ἐκ τῶν δημοσίᾳ καὶ τόσῳ πομπωδῶς τελουμένων ἐξετάσεων, τὰ ἀτυχῆ μικρὰ ὑποβάλλονται κατὰ τοὺς δύο τούτους μῆνας εἰς δοκιμασίαν πολὺ ὑπερτέραν τῶν δυνάμεών των. Ὅ,τι εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ Ὀκτωβρίου ἠμιέμαθον καὶ ἐλησμόνησαν, — διότι ὀλίγιστα σχολεῖα παρακολουθοῦν τὸ σύστημα τῆς καθημερινῆς ἐπαναλήψεως τῶν διδαχθέντων — ὀφείλουν νὰ μάθουν σήμερον, καὶ ὅ,τι ἐκ τῆς ἀδιαφορίας καὶ ἀκηδείας τῶν διδασκόντων δὲν ἐδιδάχθη τότε, διδάσκεται τώρα. Ὅ,τι ὅλον τὸ ἔτος ἐκ διαλειμμάτων ἐγράφη εἰς ἐκθέσεις καὶ θέματα καὶ ἀριθμητικὰ προβλήματα καὶ ὀνόματα καὶ ῥήματα — αἱ πατροπαράδοτοι αὗται συνήθειαι τῆς ἀντιγραφῆς τῶν ὀνομάτων καὶ ρημάτων ἐξακολουθοῦν μέχρι σήμερον — πρέπει νὰ καθαρογραφοῦν ἐντὸς τοῦ μηνὸς τούτου.

Τὸ μάθημα τῆς ἀπαγγελίας ποιήσεων, καίτοι ἀναγράφεται εἰς τὰ προγράμματα ὡς ὑποχρεωτικόν, διδασκόμενον καθ' ὅλον τὸ ἔτος, μόνον τὸν μῆνα τοῦτον βλέπει τὸ φῶς καὶ ἡ ἀποστήθισις ποιημάτων τινῶν προστίθεται οὕτω εἰς ἐπίμετρον εἰς τὴν ἐξαντλητικὴν ἐργασίαν τῶν δυστυχῶν μικρῶν.

Οὕτω ὅλαι αἱ ὧραι τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς δὲν ἀρκοῦν εἰς τοὺς μάρτυρας τούτους τῶν τελειοποιημένων παιδαγωγικῶν συστημάτων μας πρὸς προετοιμασίαν τῶν ἐπιβαλλομένων αὐτοῖς καθηκόντων. Διὰ τὰ παιδία αὐτὰ οὔτε πρωϊνὸς γλυκὺς ὕπνος, οὔτε ἀνάπαυσις κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς ἀσφυκτικὰς ὥρας, οὔτε περίπατος κατὰ τὰς ἑσπερινάς, οὔτε ἡσυχία μετὰ τὸ δεῖπνον.

Ἀροῦ ἐπὶ τέσσαρας τῆς πρωΐας καὶ τρεῖς μεταμεσημβρίας ὥρας ἐξαντληθῇ, ἐκνευρισθῇ, τὸ παιδίον ἀκίνητον, μονοτόνως ἀ-

κοῦον τὰς φωνὰς καὶ τὰς σκηνὰς τοῦ διδασκάλου ἢ τῆς διδασκαλίσσης, ὅλας τὰς ἄλλας ὥρας του κατ' οἶκον ὀφείλει νὰ προετοιμάζῃ τὰ δοθέντα μαθήματα, νὰ γράφῃ καὶ ἀντιγράφῃ, νὰ ἀπαγγέλλῃ καὶ ἀποστηθίζῃ, μόνον ἢ βοηθούμενον, ἀναλόγως τῶν μέσων ἅτινα διαθέτει καὶ τῆς μορφώσεως τῆς οἰκογενείας, εἰς ἣν ἀνήκει.

Καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ ἔχουν μεθαύριον οἱ διευθυνταὶ καὶ διδάσκαλοι τῶν σχολείων τὴν ματαίαν καὶ ἄσκοπον ἱκανοποίησιν τῆς φιλοδοξίας, νὰ παρουσιάζουν τὰ μικρὰ πρὸ τοῦ κοινοῦ ὡς φωστῆρας σοφίας καὶ γνώσεων καὶ οἱ γονεῖς τὴν ἔτι ματαιοτέραν εὐχαρίστησιν νὰ ἀκούουν τὸ τέκνον των ἀναγινῶσκον μεγαλοφώνως, ἢ ἀπαγγέλλον μετὰ στόμφου στίχους, οὓς δὲν ἐννοεῖ, διότι οὐδεὶς εἶχε τὸν καιρὸν μὲ τὴν βίαν τῆς προετοιμασίας τῶν ἐξετάσεων νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ.

Καὶ αἱ μητέρες καὶ τὸ φίλτρον καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ στοργὴ καὶ τὸ ἀνθρώπινον ἐνδιαφέρον πρὸς τοὺς ὁμοίους μας τί γίνεται εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν; Αἱ μητέρες, αἱ ὁποῖαι μόνον διὰ τὰ παιδιά των ζοῦν, μόνον διὰ τὴν εὐτυχίαν αὐτῶν ἐργάζονται, μόνον τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ μέλλοντός των ὀνειροπολοῦν, αἱ μητέρες, αἱ ὁποῖαι τὰ ἐπότισαν μὲ τὸ αἷμά των, αἱ ὁποῖαι ἐμόχθησαν, ἠγωνίσθησαν διὰ νὰ τὰ φέρουν εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, τόσον λοιπὸν τυρλοῦνται ἀπὸ τὴν ἀνόητον αὐτὴν καὶ ματαίαν τῆς ἐπιδείξεως κενοδοξίαν, ὥστε νὰ μὴ ραγίζεται ἡ καρδιά των διὰ τοὺς μελανοκυκλισμένους ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ ἐσβεσμένον ἐκ τῆς καταπονήσεως βλέμμα, καὶ τὸ προώρως ρυτιδούμενον μέτωπον καὶ τὴν νεκρικὴν ὠχρότητα καὶ τὴν ὀστεώδη ἰσχνότητα τῶν ἀγαπητῶν των μικρῶν.

Καὶ ἐὰν αἱ κυβερνήσεις καὶ οἱ κατὰ καιροὺς ὑπουργοὶ τῆς Παιδείας καὶ οἱ ἐπόπται τῶν ἐκπαιδευτηρίων δὲν θέτουν ἐν τέρμα εἰς τὴν γελοίαν αὐτὴν παρῳδίαν τῆς ἐξελέγξεως, ἐκ τῶν ἐξετάσεων μόνον, τῆς καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἐπιτελεσθείσης ἐργασίας, αὐτοὶ οἱ γονεῖς, αὐταὶ αἱ μητέρες, αἱ ὑπὲρ πάντα ἄλλον διὰ τὴν ὑγείαν τῶν τέκνων των ἐνδιαφερόμεναι, δὲν ἐξανίστανται, δὲν διαμαρτύρονται κατὰ τῆς καταστάσεως ταύτης;

Κατὰ τὰς στατιστικὰς τοῦ θανάτου τοῦ μηνὸς τούτου καὶ ἐν γένει τῆς θερινῆς περιόδου, φαίνονται μεγάλως ἐπιτεινόμεναι αἱ ἐγκεφαλικαὶ παθήσεις καὶ αὐξανομένη καταπληκτικῶς ἡ θνησιμότης τῶν παίδων. Μέχρι τοῦδε τὸ κακὸν ἀπεδίδετο εἰς τοὺς μεγάλους καύσωνας. Ἐὰν ὅμως οἱ ἰατροί μας ἐλάμβανον τὸν κόπον νὰ παρακολουθήσουν τὸν πνευματικῶς ἐξαντλητικὸν βίον τῆς παιδικῆς ἡλικίας, καὶ τὴν μαρτυρικὴν αὐτῶν δίαιταν, κατὰ τοὺς δύο τούτους μῆνας βεβαίως, θὰ ἀνωμολόγουν μετὰ τῶν Εὐρωπαίων συναδέλφων των, ὅτι εἰς τὰ θύματα τῶν ἐξετάσεων ὀφείλεται ἡ ἐκ παιδικῶν κεφαλῶν θανατικὴ ἑκατόμβη τῆς θερινῆς περιόδου, καὶ θὰ εἰργάζοντο ἴσως καὶ οὗτοι ὡς ἐκεῖνοι πρὸς κατάργησιν τῶν οὕτως ἀσκόπως καὶ καταστρεπτικῶς διεξαγομένων ἐξετάσεων.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ

Β'.

Ὁ Ἀλέξανδρος Σοῦτσος ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα πλήρης ἐκ τῶν ἐντυπώσεων τῆς ἐν Γαλλίᾳ διαμονῆς του. Τεκμήρια τούτου παρέχουσι πάντα τὰ ἔργα του. Γαλλιστὶ μάλιστα ἐδημοσίευσεν ἐν ἐκ τῶν πρώτων ἔργων του, τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἣν ἐξέδωκεν ἐν Παρισίοις τῷ 1828. Ἐπιστρέψας καὶ πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐδημοσίευσεν ἐν Ναυπλίῳ δύο τομίδια περιέχοντα σατύρας καὶ ἄλλα ἐλαφρὰ ποιήματα, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφήν: «Πανόραμα τῆς Ἑλλάδος». Ἐν τῇ συλλογῇ ταύτῃ, ὁ Καποδίστριας καὶ ἡ κυβέρνησίς του ἀποτελοῦσι τὸ σταθερὸν σημεῖον τῶν προσβολῶν του. Παρῳδεῖ τὰ ψηφίσματά του, διακωμῳδεῖ τὰ σχέδιά του, τὰ μέτρα του, τοὺς σκοπούς του, προσβάλλει τοὺς φίλους αὐτοῦ. Βραδύτερον δὲ προχωρεῖ καὶ μέχρι τῆς ἐξυμνήσεως αὐτῆς τῶν δολοφόνων τοῦ Κυβερνήτου. Ἐν μιᾷ τῶν ὡραιοτέρων αὐτοῦ ᾠδῶν, ὁ Σοῦτσος, ὡσεὶ νέος Τυρταῖος, παριστᾷ αὐτοὺς ὡς νέους Ἁρμοδίους. Ἡ ἱστορία δὲν ἐπεκύρωσε τὴν κρίσιν τοῦ ποιητοῦ καὶ ἡ νῦν Ἑλλὰς θλίβεται ἀναγινώσκουσα τοὺς ὡραίους ἐκείνους στίχους.

Ὁ Καποδίστριας βεβαίως ὑπέπεσεν εἰς λάθη· ἀλλ' ὅπως συγχωρήσῃ τις τὴν ἁμαρτίαν τῶν φονέων του καὶ κρίνῃ ἐπιεικῶς τὸν ὑμνήσαντα αὐτοὺς ποιητήν, ἀνάγκη νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἔξαψιν τῶν παθῶν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν. Ἰδοὺ μία σάτυρα ἐν ᾗ ὁ Καποδίστριας εἰκονίζεται ὡς δικαιολογῶν τὴν πολιτείαν αὐτοῦ ἐνώπιον τῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως.

Πληρεξούσιοι τοῦ ἔθνους, σεβαστὸν κριτήριόν μου,
νὰ σᾶς δώσω ἦλθα λόγον τῶν νομίμων πράξεών μου.
Ἡ Ἑλλάς, χάριτι θείᾳ, βλέπετε, δὲν ἐδουλώθη·
ἂν ἡ Σάμος, ἂν ἡ Κρήτη 'ς τοὺς ἐχθρούς μας παρεδόθη.
ἂν τὰ φρούρια δὲν πῆρα τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀθήνας,
καὶ ἂν ἔπαιξα τὸ πρᾶγμα δεκαπέντε σωστοὺς μῆνας,
εἶχα λόγους ἀνωτέρους·
αἱ Αὐλαί... Ἐγώ... τὸ ἔθνος... ἐξ ἑνὸς ἐξ ἄλλου μέρους
θεωροῦντες... Εἶχα κι' ἄλλα νὰ σᾶς 'πῶ... 'πλὴν τί τὸ κάμεις;
σ' ἐμποδίζουν νὰ λαλήσῃς αἱ συμμαχικαὶ δυνάμεις.
Ἂν κατώρθωσα νὰ καύσω τὸν πολύτιμόν μας στόλον
μὲ τὴν βίαν, μὲ τὸν δόλον,
καὶ ἂν ἔχυσα τὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν Πόρον,
μὲ τὸ μισθωτὸ μαχαῖρι τῶν πιστῶν μου δορυφόρων,
ἂν μὲ σκῆπτρον ξένου κράτους θέλησα νὰ σᾶς παιδεύσω
καὶ μὲ ὅλην τὴν Εὐρώπην τὴν Ἑλλάδα νὰ μπερδεύσω,
εἶχα λόγους ἀνωτέρους·
αἱ Αὐλαί... Ἐγώ... τὸ ἔθνος... ἐξ ἑνός, ἐξ ἄλλου μέρους
θεωροῦντες... Εἶχα κι' ἄλλα νὰ σᾶς 'πῶ... πλὴν τί τὸ κάμεις;
σ' ἐμποδίζουν νὰ λαλήσῃς αἱ συμμαχικαὶ δυνάμεις.
θερμὸς εἶμαι δημοκράτης... γιὰ τὸ σύνταγμα πεθαίνω·
ἂν μὲ εἴδετε τρεῖς χρόνους τ' ἄρθρα του νὰ παραβαίνω
κι', ἀπ' τοὺς ὅρκους μου νὰ λείπω,
γράμματα νὰ κρυφανοίγω καὶ νὰ κυνηγῶ τὸν τύπο,
σπίτια νὰ πατῶ τὴν νύκτα, καὶ πολίτας πρὶν τοὺς κρίνω,
νὰ 'ξορίζω, νὰ ξυλίζω καὶ τὰ νύχια τους νὰ χύνω,
εἶχα λόγους ἀνωτέρους· κτλ.
Ὑπερπλούτισα τὸ γένος (μάρτυρες οἱ ἀδελφοί μου
καὶ τρεῖς τέσσαρες πιστοί μου,
ὅπου τρέχουν πουρνὸ βράδυ μὲ τὰ τάλληρα 'ς τὴν τσέπη).
πλὴν τοὺς πρώτους τῆς Ἑλλάδος ὁ καθένας πτωχοὺς βλέπει·
πλὴν τοῦ Μπότζαρη ταῖς κόραις, τὰ παιδιὰ τοῦ Καραΐσκου,
ἄφησα νὰ ζοῦν μ' ἐλέη, μὲ μαζώματα τοῦ δίσκου·
εἶχα λόγους ἀνωτέρους· κτλ.
Ἠμπορεῖ νὰ διῇ ὁ πλάστης εἰς τῶν σπλάγχνων μου τὸ βάθος
ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος, καὶ τὸ μοναχό μου πάθος·
πλὴν κατέτρεξα τὰ φῶτα· πλὴν διέφθειρα τὰ ἤθη·
πλὴν εἰς πλῆθος κατασκόπων χρυσὸς ἄφθονος ἐχύθη·
πλὴν ἠθέλησα νὰ σβύσω καὶ μεγάλους καὶ μικρούς.

πλὴν νὰ δῶ τοὺς πρώτους ὅλους ἐπεθύμησα νεκροὺς
Εἶχα λόγους ἀνωτέρους·
αἱ Αὐλαί... ἐγώ... τὸ ἔθνος... ἐξ ἑνός, ἐξ ἄλλου μέρους
θεωροῦντες... Εἶχα κι' ἄλλα νὰ σᾶς πῶ... πλὴν τί τὸ κάμεις;
σ' ἐμποδίζουν νὰ λαλήσῃς αἱ συμμαχικαὶ δυνάμεις.

Ὁ Ἀλέξανδρος Σοῦτσος ἐνίοτε ὑμνεῖ μετὰ συγκινήσεως τὴν ἀνδρείαν καὶ τοὺς ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνας· ἀλλὰ καὶ τότε, καθὼς καὶ πάντοτε εἶναι ἐπιθετικὸς καὶ ὄργανον τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ἐὰν ἐξαίρῃ τοὺς ἥρωας, τοῦτο πράττει, ὅπως καταδείξῃ ὅτι ὀλιγωροῦνται καὶ παραμελοῦνται ὑπὸ τῆς ἐξουσίας.

» Ἕνας γέρων στρατιώτης μὲ τοῦ ζήτουλα τὸν δίσκο,
» 'ς τὸ ραβδὶ ἀκουμπισμένος καὶ μὲ τὸ σακκὶ στὸν ὦμον,
» ἔλεγε σ' ἕνα παιδάκι, ποῦ τοῦ ἔδειχνε τὸν δρόμον:
» Μή, παιδάκι μου, μὴ τρέχῃς καὶ πολὺ ὀπίσω μνήσκω!
» Εἶσ' ἐσὺ εὐτυχισμένο... τὰ 'ματάκια σου τὰ ἔχεις,
» γερὰ ἔχεις ποδαράκια κ' ἐλαφρὸ σὰν λάφι τρέχεις...
» Ἐγὼ ἔχασα τὸ φῶς μου στοῦ Μεσολογγιοῦ τὴν πόλι,
» καὶ τὸ ἕνα μου ποδάρι μὲ τὸ ἄπραξε τὸ βόλι...
» Ποῦ νὰ εἶμασθε, παιδί μου; εἶναι νύκτα; εἶναι 'μέρα;
» — Νύκτα εἶναι... στὸ 'Ανάπλι ἐζυγώσαμε πατέρα.
» —Στὸ 'Ανάπλι;—«Κλαίεις γέρο;—Τὰ παληά μου ἐνθυμοῦμαι...
» τ' ἤμουν πρῶτα, τ' εἶμαι τώρα στέκομαι καὶ συλλογοῦμαι.
» Στὸ 'Ανάπλι!! ἐγὼ πρῶτος καὶ μὲ τὸ σπαθὶ στὸ στόμα
» πήδησα στὸ Παλαμῆδι·
» ἀπὸ ἕνα σ' ἄλλον βράχον πρῶτα ρίπτουμουν σὰν φίδι,
» καὶ σηκώνω μόλις τώρα τὸ βαρύνεκρό μου σῶμα.
» Ἐτυφλώθηκα... δὲ βλέπω τῆς Ἑλλάδος τὰ βουνά,
» κἂν ὁ ἐλεύθερός της ὁ ἥλιος 'στὰ ματάκιά μου δὲν λάμπει·
» δενδροσκεπάστοι, ὡραῖοι κ' αἱματοβρεμένοι κάμποι,
» εἰς σᾶς τώρα κόσμος ἄλλος, ζωὴ ἥσυχη περνᾷ.
» Ἐγὼ μόνος εἰς τοὺς δρόμους τρέχω καὶ ψωμοζητῶ,
» στὰ ἐρημοκκλήσια μέσα καὶ στοὺς τάφους ξενυχτῶ.
» Παντοῦ εἶμ' ἀπορριμένος·
» Ξένος εἶμαι στὴν Ἑλλάδα, καὶ στὸ σπίτι μ' εἶμαι ξένος.
» Ὅλος ἀλλαξεν ὁ κόσμος, καὶ αὐτῆς μας τῆς ἡμέρας
» τὰ παιδιὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν γνωρίζουν τοὺς πατέρας·
» τὰς θυσίας, τοὺς ἀγῶνας ξέχασαν τῶν παλαιῶν,
» καὶ τὸν πλοῦτον ἔχουν ὅλοι διὰ μόνον τους θεόν·
» Προσπαθῶ τοῦ κάκου ναῦρω ἕνα φίλο τοῦ παληοῦ μας
» τοῦ ἡρωϊκοῦ καιροῦ μας.
» ἄλλοι πέθαναν καὶ ἄλλοι ζοῦν ἀπ' ὅλους ξεχασμένοι,
» ὅπου κι' ἂν σταθῶ μὲ σπρώχνουν, μὲ περιγελοῦν οἱ ξένοι.
» Ξένοι, μὴ περιγελᾶτε τὰ χυμένα μου τὰ 'μάτια
» τὸ σπασμένο μου ποδάρι!
» τοῦ μεγάλου Μπότσαρή μας ἤμουν πρῶτο παλληκάρι.
» Ἡ παληά μου φουστανέλλα, ὁποῦ βλέπετε κομμάτια,
» χάρισμα τοῦ Καραΐσκου, ἀπὸ δόξα μὲ σκεπάζει·
» Τὸ σπαθὶ αὐτὸ ποῦ φέρω στὸ πλευρό μου κρεμαστό,
» ἂν δὲν εἶναι μὲ χρυσάφι, μὲ κοράλια σκεπαστό,
» εἶν' ἐνθύμησις φιλίας τοῦ 'Εμμανουὴλ Τομπάζη.»
Ἥρωες ἐξακουσμένοι!
καὶ ἂν ἦσθε 'πεθαμένοι,
'ς τὴν ἐνθύμησιν τοῦ κόσμου, εἰς τὴν ἐνθύμησίν μας ζῆτε!
'πέθαναν, κἂν ἂν ζοῦν ἀκόμα, ὅσοι ἄτιμοι πολῖται
εἰς τοὺς τάφους σας πατοῦν,
νὰ κληρονομήσουν ὅλας τὰς θυσίας σας ζητοῦν,
καὶ ἀφίνουν τῆς πατρίδος τοὺς πατέρας, τοὺς προμάχους,
νὰ ψωμοζητοῦν 'ς τὰς πόλεις καὶ νὰ ξενυκτοῦν στοὺς βράχους!

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ **Εὐφρασία Κετσέα**

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

ΛΣ'.

Αἱ αἴθουσαι εἶχον φωταγωγηθῆ, ὁ κόσμος ἤρχιζε νὰ συναθροίζηται. Ἦτο ἐσπέρα ὑποδοχῆς παρὰ τῇ φιλοξενούσῃ μας κ. Coonley. Κυρίαι ὧν τὰ ὀνόματα εἶχον λησμονήσει, μεθ' ὧν ἐπὶ δεκαήμερον συνειργάσθην ἤρχοντο ἐκεῖ ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, πᾶσαι εὐγενεῖς καὶ ὡραῖαι καὶ φιλόφρονες, πᾶσαι ἐξ ἴσου ὡς καὶ ἐγὼ εὐτυχεῖς διὰ τὴν συνάντησιν ταύτην.

Ἀλλ' ἐκείνη δι' ἣν ἠσθάνθην μεγάλην χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἦτο ἡ γενικὴ γραμματεὺς τοῦ Συνεδρίου μας κ. Ραχὴλ Φῶρστερ Ἄβερυ. Φυσιογνωμία συμπαθής, συμπαθεστάτη, ἐλκύουσα τὴν ἀγάπην, τὴν ἐμπιστοσύνην, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὴν ἔβλεπέ τις διὰ πρώτην φορὰν. Νέα, καίτοι ἡ κόμη της ἤρχισεν ἤδη νὰ ποικίλληται ὑπὸ ἀργυρῶν κλωστῶν, εὐειδής, μὲ ὡραίους γλυκεῖς καὶ μελαγχολικοὺς ὀφθαλμούς, μὲ μειδίαμα ἀφάτου ἐκφράσεως, μειδίαμα ὅπερ ἐν τῇ εὐγλώττῳ ἐκφραστικότητί του τὴν ἀπαλλάτει τοῦ κόπου νὰ ὁμιλῇ, ἡ Ραχὴλ Φῶρστερ Ἄβερυ εἶναι ἐκ τῶν τύπων ἐκείνων, οὓς ὅταν ἅπαξ μόνον ἴδῃ τις οὐδέποτε λησμονεῖ, ἐκ τῶν προσωπικοτήτων ἐκείνων, αἵτινες προορίζονται διὰ μέγα τι καλὸν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ αἵτινες σιωπηλῶς καὶ ἀθορύβως καὶ μετριοφρόνως διεξάγουν ἀγῶνας ἀληθεῖς, καὶ καθίστανται οἱ εὐεργετικώτεροι τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας παράγοντες.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ Συνεδρίου πολὺ ὀλίγον ἠκούσθη ρητορεύουσα, ἐλάχιστον θόρυβον ἔκαμε περὶ αὐτήν. Καὶ ὅμως πᾶσαι καὶ πάντες τὴν ἠννόουν, τὴν ἠσθάνοντο, τὴν ἐμάντευον, κανονίζουσαν, χωρὶς νὰ φαίνηται τὰς πράξεις ὅλων, συμβιβάζουσαν τὰ ἀσυμβίβαστα, προβλέπουσαν, προνοοῦσαν τί διὰ πᾶσαν ἡμέραν καὶ ὥραν ἦτο ἀνάγκη νὰ τροποποιηθῇ ἀνὰ τὰς τεσσαράκοντα διαφόρους συνεδριάσεις, αἵτινες συνεκροτοῦντο εἰς τὰς τεσσαράκοντα αἰθούσας τοῦ μεγάρου τῶν Ὡραίων Τεχνῶν. Ἦτο ἡ εὐεργετικὴ μάγισσα, ἡ ἀόρατος διοργανωτικὴ δύναμις τοῦ κολοσσιαίου ἐκείνου Συνεδρίου. Εἰργάζετο δέκα ὀκτὼ ὥρας τὸ εἰκοσιτετράωρον, χωρὶς νὰ μεμψιμοιρήσῃ, νὰ δείξῃ τὴν ἐλαχίστην καταπόνησιν, καὶ μόνον, λεπτορυὴς ὡς ἦτο, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔβλεπέ τις τοὺς ὀφθαλμούς της διαυλακουμένους ἀπὸ μέλανας κύκλους καὶ τὸ μέτωπόν της ρυτιδούμενον ἀπὸ ἐξάντλησιν.

Τὴν Σωσάναν Ἄντωνυ, τὴν ἀρχαιοτάτην ἐκεῖ σκαπανέα τῆς γυναικείας προόδου ἀπεκάλει θείαν, ὁσάκις δὲ ἐζητεῖτο ἡ γνώμη της ἐπί τινος ζητήματος, τόσον ἀπεριορίστως ἐσέβετο καὶ ἠγάπα τὴν γραῖαν αὐτὴν κυρίαν, ὥστε μετ' ἐπιφυλάξεως ἐξεφράζετο προσθέτουσα πάντοτε: Ἐὰν ἡ θεία Ἄντωνυ τὸ ἐγκρίνῃ.

Κόρη πλουσιωτάτων γονέων ἐκ Φιλαδελφείας, διῆλθε τὸ πλεῖστον μέρος τῶν πρὸ τοῦ γάμου της χρόνων εἰς τὴν Εὐρώπην. Εἰς Ἐλβετίαν ἤκουσε μαθήματα μηχανικῆς καὶ ἐκ τοῦ Πολυτεχνείου τῆς Ζυρίχης ἔλαβε τὸ πτυχίον της. Ὡς ἀρχιτέκτων εὐαρίθμους ἔχει ἐφαμίλλους ἄνδρας ἀνὰ τὸν Νέον Κόσμον, τὸ δ' ὑπ' αὐτῆς φιλοπονηθὲν σχέδιον τῆς ἰδιοκτήτου ἐπαύλεώς της εἰς ἐξοχήν τινα τῆς Φιλαδελφείας, θεωρεῖται ὡς ἀριστοτέχνημα τέλειον οἰκοδομικῆς.

Εἶναι διοργανώτρια πολλῶν ἐν Φιλαδελφείᾳ φιλανθρωπικῶν

σωματείων, ὑπῆρξε γραμματεὺς καὶ τοῦ πρὸ πενταετίας συγκληθέντος ἐν Οὐασιγκτῶνι διεθνοῦς Γυναικείου Συνεδρίου, ἔχει διαπλεύσει εἴκοσι φορὰς τὸν Ὠκεανὸν καὶ μόλις θὰ εἶνε τριακοντοῦτις. Εἶναι μήτηρ τριῶν τέκνων, ὧν ἓν υἱοθετηθὲν διὰ παραδόξου τρόπου. Ἡ μήτηρ του πτωχή τις γυνὴ ἀπέθανεν, αὕτη δὲ νεᾶνις τότε ἐλυπήθη τὸ ὀρφανὸν καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν μητέρα της τὴν ἄδειαν νὰ τὸ υἱοθετήσῃ καὶ τῷ παραχωρήσῃ μέρος τῆς περιουσίας της. Τὸ ἔγγραφον τῆς υἱοθετήσεως συνετάχθη κατὰ παράδοξον τρόπον. Ἐὰν μείνω ἄγαμος, ἔλεγεν, θὰ εἶναι ἡ μόνη μου κληρονόμος καὶ θὰ μὲ ἀποκαλῇ μητέρα. Ἐὰν νυμφευθῶ θὰ ἔχῃ τὰ αὐτὰ δικαιώματα καὶ τοὺς αὐτοὺς τίτλους εἰς τὴν καρδίαν καὶ ἐ'ς τὴν περιουσίαν μου. Ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχει ἴσως φόβος μὴ ἡ μητρότης μεταβάλῃ τὰ προς αὐτὴν αἰσθήματά μου, διὰ τοῦτο ἡ κόρη αὕτη θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ διαθέτῃ τὰ κατ' αὐτὴν ὡς θέλῃ ἀπὸ τῆς δεκαεπταετοῦς ἡλικίας της, καὶ ἐγὼ θὰ ὑποχρεοῦμαι νὰ τῇ παρέχω τὰ μέσα νὰ ζῇ ἐπίσης πλουσίως καὶ ἀξιοπρεπῶς, ὅσον καὶ τὰ τέκνα μου.

Τὴν παράδοξον αὐτὴν ἱστορίαν τῆς μικρᾶς μοὶ διηγήθη ἡ ἱερεὺς κ. Schaw, φίλη στενὴ τῆς κ. Φῶρστερ Ἄβερυ, ζῶσα πάντοτε ὑπὸ τὸν τίτλον της τοῦτον εἰς τὸν οἶκόν της καὶ τελέσασα αὐτὴ μόνη τοὺς γάμους της. Ἡ μικρὰ ἄλλως τε εἶχε συνοδεύσει τὴν θετὴν μητέρα της ἐκ Φιλαδελφείας εἰς Σικάγον καὶ ὅταν εἰς τὸ ἰδιαίτερον γραφεῖόν της δὲν εὑρίσκετο παρὰ τὸ πλευρόν της ἢ ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἡ εἰκών της ἐν λεπτῇ μιλτογραφίᾳ καὶ ὑπὸ πλαίσιον ἐξ ἀδαμάντων ἐπόρπει πάντοτε τὸ ἐπιστήθιον τῆς νεαρᾶς μητρός.

Καὶ τὸ παιδίον αὐτὸ ὡραῖον, ὑγιές, χορτασμένον ἀπὸ μητρικὴν ἀγάπην, περισσοτέραν ἴσως καὶ ἀπὸ αὐτὰς τὰς δύο κορασίδας τῆς κ. Φῶρστερ Ἄβερυ, ἀγνοεῖ ὅτι εἶναι ὀρφανόν, καὶ ἀνταποδίδει διὰ τῆς ἀμέτρου στοργῆς του τὰ ἴσα πρὸς τὴν λατρεύουσαν αὐτὸ νεαρὰν γυναῖκα.

Θὰ εἶναι τέκνον σου καὶ θὰ φέρῃ τὸ ὄνομά σου, εἶπεν ἡ ὡραία Ραχὴλ πρὸς ἐκεῖνον, ὃν ἐξέλεξεν ἡ καρδία της, πρὸς τὸν νέον ἐκεῖνον μεθ' οὗ τὴν συνέδεε παλαιὸν αἴσθημα ἔρωτος. Καὶ ἐκεῖνος καρδία εὐγενὴς καὶ μεγάλη, φύσις γενναία καὶ πλουσία εἰς τὸ καλὸν ἀπήντα: Θὰ μοὶ εἶναι προσφιλέστερον ἀπὸ τὰ τέκνα μου, ἀφοῦ ἀποτελεῖ τὸν γνώμονα τῆς θαυμασίας αὐταπαρνήσεώς σου, ἀφοῦ διὰ τῶν πρὸς αὐτὸ αἰσθημάτων σου, κρίνω τοὺς ἀνεκτιμήτους θησαυρούς, οὓς περικλείει ἡ ψυχή σου.

Ἀμφότεροι ἐτήρησαν τὴν ὑπόσχεσίν των. Ἡ μικρὰ Ἄβερυ συνοδεύει καὶ ἀπόψε τὴν μητέρα της, ἀλλ' ἀνέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Hans, ἐνῷ ἡ μήτηρ της τοποθετεῖται πλησίον μου παρά τινα θύραν καὶ ἐκεῖ ἀρχίζει νὰ μοὶ περιγράφῃ τὰ κάλλη τῆς Φιλαδελφείας, προσκαλοῦσα με νὰ διέλθω ἡμέρας τινας πλησίον της.

Θὰ ἴδητε, μοὶ λέγει, ἐκεῖ τὸ μέγιστον Δημοτικὸν Μέγαροντοῦ κόσμου, τὸ ὡραιότατον ἴσως καὶ πλουσιώτατον τῶν κτιρίων τῆς Ἀμερικῆς διὰ τὸ ὁποῖον ὁ χρυσὸς ἐδαπανήθη ὄχι εἰς ἀριθμόν, ἀλλ' εἰς βάρος. Θὰ ἴδητε καὶ ἐν τῶν μεγίστων Λυκείων τῆς Ἀμερικῆς, τὸ ὁποῖον ἐκτίσθη κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ ἀθανάτου Παρθενῶνος σας, στοιχίσαν μόνον ὡς οἰκοδομὴ δέκα ἑκατομμύρια φράγκα καὶ συντηρούμενον ἐκ τῶν εἰσοδημάτων κεφαλαίου ἐξ ἑβδομήντα πέντε ἑκατομμυρίων. Εἶναι τὸ Girard College τοῦ ὁποίου ὁ ἱδρυτὴς εἶναι βιομήχανος γάλλος, πλουτήσας ἐν Φιλαδελφείᾳ καὶ ἐγκαταλιπὼν ὅλην τὴν περιουσίαν του πρὸς σύστασιν καὶ συντήρησιν τοῦ Λυκείου τούτου.

Ἔπειτα διὰ νὰ γνωρίσητε ἀληθεῖς ἀριστοκράτας Ἀμερικανοὺς πρέπει νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν Φιλαδέλφειαν. Εἶναι ἡ πρώτη πρωτεύουσα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐν αὐτῇ συνεκλήθη τὸ πρῶτον κογκρέσσον. Δὲν θὰ ἴδητε ἐκεῖ ὀψιπλούτους, ὡς εἰς τὰς νέας πόλεις, ἀλλὰ οἰκογενείας ἀρχαίας, τῶν ὁποίων τὰ μεταλλωρυχεῖα καὶ ἐργοστάσια ὑψοῦν οὐρανομήκεις τὰς καπνοδόχους των ἀπὸ δύο ἤδη αἰώνων.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργατικὴ τάξις μας εἶναι ὅλως διάφορος τῆς τοῦ Σικάγου καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης. Οἱ ἐργάται μας εἶναι οἰκοκυραῖοι, διότι ἀμείβονται γενναίως καὶ εἶναι τακτικοί, ἀνεξάρτητοι, μὲ μικρὰς ὅλοι περιουσίας, μὲ τὰς ἰδιοκτήτους οἰκίας των καὶ τοὺς μικροὺς κήπους των καὶ τὸν ὡραῖον οἰκογενειακὸν βίον των.

Ἐνῷ δὲ ἐκείνη μεταξὺ τοῦ παγωτοῦ,—τοῦ εἰς μικροὺς κυάθους προσφερομένου—καὶ τοῦ ἐγχωρίου γλυκίσματος,μοὶ ἔπλεκε τὸν πανηγυρικὸν τῆς πόλεως εἰς ἣν ἐγεννήθη, ἐγὼ νοερῶς ἐπανηρχόμην εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐφανταζόμην ἐμαυτὴν ἀντιμέτωπον πρὸς μίαν ἐκ τῶν πολλῶν συμπολιτίδων μου τῆς καλῆς τάξεως, αἵτινες εὐθὺς ὡς ζήσωσιν χρόνον τινα εἰς μεγαλητέραν τῶν Ἀθηνῶν Εὐρωπαϊκὴν πόλιν ὄχι μόνον λησμονοῦν τὴν πατρίδα των, ἀλλὰ καὶ μυρία πράγματα καταλαλοῦν αὐτῆς.

Ὦ! αἱ Ἀθῆναι! τί φρικώδης τόπος, σᾶς λέγουν, τί σκόνη, τί ζέστη, τί ζωὴ μονότονος καὶ ἀπελπιστική, τί ἔθιμα, τί ἄνθρωποι, τί ὑπηρεσία, τί ἐξοχαί, τί οἰκοδομαί! Πᾶν Ἀθηναϊκὸν πειράζει τὰ εὐπαθῆ νεῦρά των, καὶ αὐτοὶ οἱ φίλοι, καὶ καὶ αὐτὸς ὁ καθ' ὁδὸν χαιρετισμός, ὅλα, ὅλα τὰς κουράζουν.

Καὶ ἐνῷ εἰς Παρισίους τρέχουν νὰ ἀποθαυμάσουν τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ μαύρου ναοῦ τῆς Μαγδαληνῆς, τὴν ἀτέχνως ἀπομιμουμένην τὸν ρυθμὸν καὶ τὸ σχέδιον τοῦ παλλεύκου Παρθενῶνος μας, ἐδῶ οὔτε χάριν κἂν περιπάτου ἀνέρχονται εἰς τὸν ἔνδοξον τῆς Ἀκροπόλεως βράχον, ἀλλ' οὔτε τὰς συγκινεῖ ἡ θέα τοῦ αἰωνίου ἐκείνου εἰς κάλλος καὶ αἴγλην καὶ μεγαλεῖον συμπλέγματος τῆς ἀρχαίας τέχνης, τὸ ὁποῖον στεγάζει ὁ θαυμασιώτερος τοῦ κόσμου ὅλου οὐρανὸς καὶ λούει εἰς χρυσᾶ καὶ ἀδαμαντόχυτα κύματα ὁ ἀνατέλλων καὶ δύων ἥλιος.

Καὶ ἀνελογιζόμην ὅτι μόνον μητέρες πατριώτιδες καὶ ἀνεπτυγμέναι ὡς ἡ Ραχὴλ Φῶρστερ Ἄβερυ, δύνανται νὰ προσωποποιήσουν, νὰ ἐνσαρκώσουν τὸ μέγα τῆς πατρίδος ἰδεῶδες, καὶ τὴν πρὸς τοῦτο στοργικὴν λατρείαν νὰ μεταδώσουν πρὸς τὰ τέκνα των διὰ τοῦ ἰδίου των γάλακτος. Καὶ ἡ Ἑλλὰς μέχρι σήμερον ἐμόρφωσεν ἴσους λογίους καὶ ἐπιστήμονας, ἵδρυσε πολυτελῆ δημόσια ἱδρύματα, διωργάνωσε στρατιωτικὰ καὶ ναυτικὰ νομοσχέδια, ἀπέκτησε χρυσοφόρους στρατηγοὺς καὶ ἀργυροφόρους ναυάρχους, ἀλλὰ ἐλάχιστα ἐφρόντισε νὰ μορφώσῃ μητέρας ἐξ ἐκείνων, ὧν τὰ τέκνα δημιουργοῦν τὰ μεγαλεῖα τῶν ἐθνῶν καὶ τὴν πρόοδον καὶ δόξαν τῶν λαῶν.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΟΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Δ'.

Τὸ πρόσωπον.

Τὰς ἀσθενείας τοῦ προσώπου ἢ μᾶλλον τοῦ προσωπικοῦ δέρματος εὐκολώτερον εἶναι νὰ προλαμβάνωμεν ἢ νὰ θεραπεύωμεν.

Ἐπιδερμὶς παχεῖα, ἐλαιώδης, στίλβουσα δεικνύει προδιάθεσιν εἰς δερματικὰς ἀσθενείας, καὶ ἰδίως ἐξανθηματικὰς τοιαύτας. Ἐνίοτε συμβαίνει ὥστε τὰ τοιαῦτα δέρματα νὰ ἀπαλάσσωνται τῶν δερμικῶν παθήσεων διὰ μεγάλης ἐκκρίσεως ἱδρῶτος. Πρὶν λοιπὸν ἢ τὸ δέρμα προσβληθῇ πρέπει νὰ ἀκολουθῶμεν δίαιταν τινα προφυλακτικήν, ἀποφεύγουσαι τὰ πολὺ ἠρτυμένα καὶ πολὺ ἐρεθιστικὰ φαγητά, τὴν χρῆσιν τοῦ καφφέ, τῆς σοκολάτας καὶ τοῦ ζύθου καὶ τρώγουσαι συνεχῶς καρποὺς καὶ ἰδίᾳ βραστοὺς τοιούτους. Ἡ χρῆσις τοῦ σάπωνος εἶναι καταστρεπτικὴ καὶ ἐπιβλαβεστάτη διὰ τὰς παχείας ἐπιδερμίδας, ἐνῷ τὸ χλιαρὸν ὕδωρ διὰ πλύσιμον εἶναι ὠφελιμώτατον, μὲ γενναίαν δόσιν ἀρωματικοῦ ὄξους. Μετὰ τὸ πλύσιμον δὲ ἡ χρῆσις ἀλεύρου λεπτοῦ βρώμης ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἀναλελυμένης θεωρεῖται ὠφελιμωτάτη.

Ἐν γένει αἱ πολὺ ἱδρόνουσαι ἂς πλύνωνται μὲ ὄξος ἀρωματικὸν ἐντὸς τοῦ ὕδατός των καὶ ἂς μεταχειρίζωνται μετὰ ταῦτα πούδραν ἴριδος. Ἐὰν τὸ δέρμα φύσει εἶναι πολὺ μαλακόν, πολὺ χαλαρὸν κάμνετε χρῆσιν τοῦ ἀκολούθου μίγματος εἰς τὸ ὕδωρ, δι'οὗ πλύνεσθε· 20 δρ. ὕδατος Κολωνίας 10 δρ. καμφοροῦχον οἰνόπνευμα καὶ 5 δρ. βάμματος μοσχολιβάνου, ἀναμίξατε ὅλα μαζὴ καὶ ρίπτετε σταγόνας τινὰς ἐκ τοῦ τονωτικοῦ τούτου ρευστοῦ εἰς τὸ ὕδωρ δι' οὗ πλύνεσθε.

Τὸ ἐρυθρὸν φλυκταινῶδες δέρμα παραμορφώνει συνεχῶς πρὸ τῆς ἡλικίας τὸ πρόσωπον. Πρὸς θεραπείαν τῆς τόσῳ δυσαρέστου ταύτης δερματικῆς καταστάσεως, ἥτις προδίδει ψευδῶς, κατὰ τὸ πλεῖστον, τὴν κατάχρησιν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τις τὸ ψυχρὸν ὕδωρ καὶ τὰ οἰνοπνεύματα, τὴν δυσκοιλιότητα καὶ τὴν ψύξιν τῶν ποδῶν.

Ὡς εἰδικὸν φάρμακον θεωρεῖται τὸ κατὰ τὴν πρωΐαν καὶ ἑσπέραν πλύσιμον τοῦ προσώπου μετὰ πολὺ θερμοῦ ὕδατος, εἰς ὃ ἔχουν ἀναλύσει ἐν μικρὸν κουταλάκι ἀναλυμένην στύψιν. Τέλος καὶ ἡ συνεχὴς προφύλαξις τοῦ δέρματος διὰ βαζελίνης θεωρεῖται ἀπαραίτητος καὶ ἀποτελεσματική. Καὶ χειρουργικῶς ἔτι θεραπεύεται ἡ ἀηδὴς αὕτη ἐρυθρότης τοῦ δέρματος διὰ τῆς ἐλαφρᾶς τομῆς τῶν ἐξωγκωμένων αἱμοφόρων ἀγγείων, ἅτινα διακλαδοῦνται ἐπὶ τοῦ δέρματος, καὶ τὰ ὁποῖα μετὰ σχετικὴν ἄφθονον αἱμορραγίαν ἀτροφοῦν καὶ ἐξαφανίζονται. Μόνον δύο ἢ τρία τοιαῦτα ἀγγεῖα δύναταί τις νὰ σχίσῃ ταυτοχρόνως. Οὐδέποτε περισσότερα.

Τὸ ἐξανθηματῶδες ἐν γένει δέρμα ἔχει ἀνάγκην συστηματικῆς ἰατρικῆς θεραπείας. Ἐὰν ἐν τούτοις συνίσταται μόνον εἰς ἀπομεμονωμένα μικρὰ ἐξανθήματα, αὐτὰ τὰ καυτηριάζουν ἀμέσως μὲ νιτρικὸν ὀξύ, μὲ αἰθέρα ἢ μὲ βάμμα ἰοδείου. Θεραπεία δὲ ἐσωτερικὴ ἀρσενικοῦ ἀνάγκη νὰ συνοδεύῃ πάντοτε τὴν δερματικὴν αὐτὴν δίαιταν.

Τὸ ἔκζεμα ἢ καὶ οἱ λυχῆνες ὅταν δὲν εἶναι παλαιαὶ παθήσεις καὶ πολὺ προχωρημέναι θεραπεύονται διὰ τῆς ἀκολούθου ἀλοιφῆς: Βαζελίνη 30 γρ. Ταννίνη 3 γρ. ἀναμιγνύετε καὶ ἀλοίφετε τὸ πάσχον μέρος τοῦ προσώπου.

Τὰ σκασίματα τοῦ προσώπου θεραπεύονται διὰ τῆς ἀκολούθου ἀλοιφῆς: Ἔλαιον ἡδυόσμου 1 1)2 γρ. Ἀλατέλαιον 2 γρ. ἐλαιόλαδον 2 γρ. καὶ λανολίνη 50 γρ. Ἀλείφετε τὸ πρόσωπον πρωΐαν καὶ ἑσπέραν μετὰ πλύσιν διὰ βράκος.

Ἡ Ρίς.

Ἡ ρὶς εἶναι εἰς τὸ πρόσωπον ἐν εἶδος προσκόπου, προτασσομένου τῆς ὅλης μορφῆς καὶ διὰ τοῦτο ἐκτεθειμένου εἰς πολλοὺς κινδύνους. Εἶναι ἐπὶ πλέον ἡ θύρα τῆς εἰσόδου τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων καὶ διὰ τοῦτο ἐπείγουσα παρίσταται ἡ ἀνάγκη τῆς καθαριότητος καὶ τῆς ὑγιεινῆς διαίτης αὐτῆς. Πρὸς πλύσιμον τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς ῥινός, ἀνάγκη νὰ ροφᾷ τις δι' αὐτῆς καθ' ἑκάστην ἥμισυ τοὐλάχιστον ποτήριον χλιαροῦ ἁλατούχου ὕδατος.

Αἱ ἐσωτερικαὶ παθήσεις τῆς ῥινός, αἱ ἐμφράξεις τῶν ρωθώνων καὶ οἱ χρόνιοι κατάρροι ἀνάγκη νὰ ὑποβάλλωνται ἀμέσως καὶ χωρὶς ἀναβολὴν εἰς ἰατρικὴν δίαιταν.

Ἐξωτερικῶς ἡ ρὶς ὑπόκειται εἰς ἀπείρους μικρὰς ἀσθενείας, ὧν κυριώταται εἶναι: ἡ τῶν μαύρων κοκκίδων, τῶν ξεπαγιασμάτων καὶ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος. Ἐὰν αἱ μαῦραι κοκκίδες εἶναι ὀλίγαι, τότε τὰς ἐξάγουν πιέζουσαι αὐτὰς ἑκατέρωθεν διὰ τῶν δακτύλων, μεθ' ὃ καὶ τὰς πλύνουν δι' οἰνοπνεύματος, μετὰ ταῦτα δὲ μεταχειρίζονται τὴν ταννινοῦχον βαζελίνην. Ἐὰν ὅμως αἱ κοκκίδες εἶναι πολυάριθμοι, πλύνουν τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῶν μὲ αἰθέρα, μετὰ ταῦτα μὲ οἰνόπνευμα καμφοροῦχον καὶ τελευταῖον ἀλείφουν μὲ ταννινοῦχον βαζελίναν.

Κατὰ τῆς ὀχληρᾶς ταύτης δερματικῆς παθήσεως ὁ διάσημος δερματολόγος Hebra συμβουλεύει τὴν ἀκόλουθον συνταγήν: τριανταφυλλόνερον 10 γρ. οἰνόπνευμα 10 γρ. γλυκερίνην 10 γρ. καὶ βόρακα 5 γρ. Ἀναμίξατε ὅλα ὁμοῦ καὶ πλύνετε δι' αὐτοῦ ἀνὰ πᾶσαν πρωΐαν τὴν ῥῖνα.

Ὑπάρχουν ῥῖνες αἵτινες οἰδαίνονται τὸν χειμῶνα καὶ ἐφοδιάζονται ὡς αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες μὲ ξεπαγιάσματα. Τὸ δυστύχημα δὲ εἶναι ὅτι τὰ ξεπαγιάσματα αὐτὰ ἀφίνουν καὶ μετὰ τὴν θεραπείαν των ἓν εἶδος ὑπερτροφίας τοῦ δέρματος πολὺ δυσαρέστου. Ἕτερος περιφανὴς δερματολόγος ἰατρὸς συμβουλεύει τὴν χρῆσιν τῆς ἀκολούθου ἀλοιφῆς μετὰ προηγουμένην πλύσιν ἐξ ἀφεψήματος χλιαροῦ καρυοφύλλων τρὶς τῆς ἡμέρας: Βούτυρον κακάου 40 γρ. Ἔλαιον λεπτοκαρύων 10 γρ. Κιτρικὸν ὀξὺ 50 ο)ο τοῦ γραμ. Λευκὸν καθίζημα (precipité blane) 30 ο)ο Βάμμα μόσχου 20 σταγόνας.

Ἡ ἐρυθρὰ μύτη ἀποτελεῖ ἐπίσης μεγίστην ἀπελπισίαν τῶν φερόντων αὐτήν. Ὅταν δὲν εἶναι συνέπεια καταχρήσεως οἰνοπνευμάτων, εἶναι ἔνδειξις χρονίας νόσου τῆς ῥινός. Μόνον ἰατρικὴ θεραπεία τῆς νόσου ἀπαλλάσσει αὐτὴν τοῦ δυσαρέστου αὐτοῦ χρώματος, τὸ ὁποῖον ὅλαι αἱ ἀλοιφαὶ τοῦ κόσμου ἀδυνατοῦν νὰ θεραπεύσουν. Ἐνίοτε ἡ ἐρυθρότης τῆς ῥινὸς εἶναι ἀποτέλεσμα ἐλαφρᾶς φλυκταινώδους καταστάσεως τοῦ δέρματος, ὅταν καὶ θεραπεύεται διὰ τῆς ἀκολούθου πλύσεως πρωΐαν καὶ ἑσπέραν.

Ὕδωρ 2 λίτρας. Καρυόφυλλα 50 γρ. Στύψιν εἰς κόνιν 50 γρ. Βράσατε ὅλα ὁμοῦ, περάσατε ἀπὸ πανὶ καὶ πλύνεσθε πρωΐαν καὶ ἑσπέραν.

Συμπληροῦσαι τὰς περὶ ὑγειεινῆς τοῦ προσώπου μελέτας μας ταύτας, προσθέτομεν ὅτι ἡ ἡσυχία τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν καλὴν διατήρησιν τοῦ δέρματος. Ἡ διοίκησις τοῦ οἴκου μᾶς παρέχει πολλάκις περισσοτέρας δυσχερείας ἢ ἡ διοίκησις τοῦ κράτους. Οἱ ὑπουργοί μας, οἱ ὑπηρέται, ἤθελον νὰ εἴπω, κρατοῦν συνήθως ἀθλιέστατα τὸ χαρτοφυλάκιον ἢ μᾶλλον τὴν οἰκονομικὴν αὐτοῦ διαχείρησιν. Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ ἐπιζητῶμεν εἰς τὰς τάξεις αὐτὰς τῶν διαχειριστῶν τοῦ ἐθνικοῦ ἢ τοῦ οἰκογενειακοῦ μας πλούτου

τὸ τέλειον, ἀλλὰ νὰ ἀρκῶμεθα εἰς τὸ σχετικῶς καλλίτερον, ἀπορεύγουσαι τὴν ὀργήν, ἥτις καταστρέφει τὸ χρῶμα ὡς καὶ τὸν καθιστικὸν βίον, ὅστις καθιστᾷ τὸ δέρμα πλαδαρὸν καὶ τὸ σῶμα νεκρόν. Διατὶ γυναῖκες τινες τηροῦν τὰς κακὰς συνηθείας τοῦ γυναικωνίτου, ὄχι δὲ καὶ τὰ πλεονεκτήματα τῶν ἐν αὐτῷ διαιτωμένων γυναικῶν: Τὰ καθημερινὰ λουτρὰ τοῦ σώματος, τὰς ἐντρίψεις, τὴν ἀπάθειαν καὶ ἡσυχίαν καὶ ἀδιαφορίαν τῆς δούλης γυναικός.

Marie Jouvence ἰατρὸς

ΕΓΩ ΔΙΑΒΑΖΩ ΓΑΛΛΙΚΑ . .

Τὴν κόρη τὴ μελαγχροινὴ ποῦ γνώρισα παιδάκι
Μὲ θάρρος τὴν ἐρώτησα κι' ἀγάπη μιὰ φορὰ
Ἂν εὕρε στὰ βιβλία μας κανένα πραγματάκι,
Ποῦ τὴν καρδιά της ἄγγιξε μὲ λύπ' ἢ μὲ χαρά.

Ἂν τὸν Παράσχο διάβασε, Δροσίνη καὶ Κρυστάλλη,
Καὶ τοῦ σατυρικοῦ Σουρῆ ποιήσεις τὰς πολλάς,
Καὶ τόσους ἄλλους συγγραφεῖς ποῦ ν' ἀναστήσουν πάλι
Ζητᾶνε στὴν πατρίδα μας τὰς μούσας τὰς καλάς.

Ἂν ῥίχνῃ βλέμμα κάποτε καὶ στὴν Ἐφημερίδα
Ποῦ τ' ὀνομά μας στέμμα της φορῆ στὴν κεφαλὴ
Ποῦ ν' ἀναδείξῃ ἄνθρωπο ζητεῖ τὴν Ἑλληνίδα
Καὶ ν' ἀναπλάσῃ τὴν καρδιὰ τῆς κόρης τὴ δειλή.

Κ' ἡ κόρη ἡ μελαγχροινὴ ἡ μυριοχαϋδευμένη
Γυρίζοντας τὸ βλέμα της ς' ἐμὲ τὸ ζωηρὸ
Μοῦ πε: — Γιατὶ εἶσ' ἀνόητη τόσο καὶ σὺ καϋμένη!
Θαρρεῖς γιὰ τέτοιες ἀνοστιὲς πῶς ἔχω γὼ καιρό;

Ἐγὼ διαβάζω γαλλικὰ καὶ ἀγγλικὰ καὶ ἄλλα
Σπουδάζω μὲ τὸ πιάνο μου τὴν ξένη μουσικὴ
Καὶ ἐνῷ 'χω τόσα πράγματα ν' ἀσχοληθῶ μεγάλα
Νομίζεις πῶς τὴς ὧρες μου πετῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ;

Μοῦ στέλνει τόσα ἔργα της ὡραῖα ἡ Γαλλία!
Κάτι μυθιστορήματα! Ποῦ τόσο τ' ἀγαπῶ!
Καὶ μ' ἐρωτᾶς ἂν διάβασα ἑλληνικὰ βιβλία!
Ἐγὼ μ' αὐτὴ τὴν τρέλλα σου δὲν ξέρω τί νὰ πῶ!

Δὲ διάβασα τοὺς ποιητὰς Παράσχο καὶ Δροσίνη
Σουρῆς κ' ἐφημερίδα σου τί λέγουν ἀγνοῶ
Ἀλλὰ θαρρῶ πῶς ὅλ' αὐτὰ εἶνε...-συγγνώμην! κτήνη,
Ἑλληνικὰ συγγράμματα ἐγὼ δὲν ἐνοῶ.

Κ' ἡ κόρη ἡ μελαγχροινὴ τὸ ἡρωϊκὸ βλαστάρι
Ποῦ 'χε γενειὰ Ἑλληνικὴ κ' Ἑλληνικὴ θωριὰ
Ἐγέλασε εἰρωνικὰ μὲ νάζι, μὲ καμάρι
Καὶ μοῦ 'δειξε ὁλόγυμνη τὴν ξένη της καρδιά.

Κ' ἐγὼ ποῦ μέσ' τὰ λόγια της τὸ φρόνημά της εἶδα
Μ' ἕνα μου δάκρυ φλογερό, μὲ πόνο μυστικὸ
Κατάλαβα πῶς σήμερα ἡ κόρη ἡ Ἑλληνίδα
Περιφρονεῖ τὴ γλῶσσα της καὶ καθ' ἑλληνικό.

Κρυσταλλία Χρυσοβέργη.

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΣ ΑΡΧΙΚΑΓΓΕΛΑΡΙΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ὁ πρὸ ὀλίγου ἔτι χρόνου τόσον ἀμείλικτος, προκειμένου περὶ γυναικείου ζητήματος, μέγας ἀρχικαγγελάριος τῆς Γερμανίας πρίγκηψ Βίσμαρκ ἐξεφράσθη κατ' αὐτὰς περὶ τῶν γυναικῶν καὶ τῆς ἐπιδράσεως αὐτῶν ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ὅλως ἀνεπιφυλάκτως καὶ ἐνθουσιωδῶς.

Εἰς τοῦτο τῷ ἐδόθη ἀφορμὴ ὑπὸ ἐπιτροπῆς πολυπληθοῦς ἐκ κυριῶν καὶ δεσποινίδων τῆς Βάδης, τῆς Ἔσσης καὶ τοῦ Παλατίνου, αἵτινες ἐπαρουσιάσθησαν πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ προσήνεγκον συγχαρητήριον ἔγγραφον, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ ἑκατὸν χιλιάδων γυναικείων ὑπογραφῶν καὶ περικεκλεισμένον ἐντὸς πολυτίμου κιβωτίου.

Ὁ Βίσμαρκ ἠυχαρίστησε θερμότατα τὰς ἐν λόγῳ κυρίας διὰ τῶν ἑξῆς λόγων:

«Εὑρίσκω, Κυρίαι μου, εἰς τὸ διάβημά σας πολύτιμον ἐγγύησιν τοῦ πολιτικοῦ μας μέλλοντος. Πᾶν ὅ,τι εἰσδύει εἴτε εἰς σκέψεις εἴτε εἰς αἰσθήματα ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ ἐδάφει τοῦ οἴκου, ἐν ᾧ ἡ γυνὴ ἀπολύτως βασιλεύει, στηρίζεται ἐπὶ πολὺ ἑδραιοτέρων βάσεων, ἢ ὅσα ἀποκλειστικῶς ἐπικράτησε νὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τῆς ἀνδρικῆς κρίσεως, ἥτις κατὰ τὸ πλεῖστον σχηματίζεται εἰς τοὺς κομματικοὺς ἀγῶνας καὶ τροποποιεῖται μετ' αὐτῶν...

Βλέπω ἐν τῇ καθιερωθείσει πατριωτικῇ παραδόσει τῶν μητέρων καὶ τῶν γυναικῶν τῆς Γερμανίας ἐγγύησιν ἀσφαλεστέραν διὰ τὸ πολιτικόν μας μέλλον ἢ εἰς οἱονδήποτε προμαχῶνα τῶν φρουρείων μας.

Ἐὰν εὔχομέν ποτε τὴν ἀτυχίαν νὰ κάμωμεν πόλεμον ἀτυχῆ, χάνοντες μάχας ἢ διοικούμενοι κακῶς, ἡ πίστις ἐν τῇ πολιτικῇ ἑνότητί μας ἡ ἐσδύσασα βαθέως εἰς τὸ ἄδυτον τῆς ἑστίας τῶν γυναικῶν μας, θὰ μᾶς ἀπέδιδε τὴν ἀπειλουμένην ἑνότητα.

Ἰδοὺ διατὶ μὲ εὑρίσκετε τόσον συγκεκινημένον διὰ τὸ ἄνευ ὁμοίου προηγουμένου διάβημά σας, καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐκφράσω ἄλλως τὴν εὐγνωμοσύνην μου ἢ ἐπαναλαμβάνων: Ἰδοὺ ὅ,τι διὰ πρώτην φορὰν γίνεται.

(Βερολῖνον) **Λίνα Μόντερ.**

ΑΠΟ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ

Πρώτην φορὰν ἐταξείδευον δι' ἀτμοπλοίων Ἑλληνικῶν. Καὶ τὸ ἐπεδίωξα καὶ τὸ ἐπόθησα, διότι, ἀπουσιάζουσα ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐξ Ἑλλάδος δὲν εἶχον ἀπὸ πολλοῦ ἀκούσει λαλουμένην τὴν γλῶσσαν μας. Ἔπειτα καὶ ἡ Ἑλληνικὴ μαγειρικὴ μὲ εἵλκυε. Τί τὰ θέλετε. Τὴν νοστιμιὰν τῶν φαγητῶν μας δὲν τὴν εὑρίσκει τις εἰς καμμίαν ἄλλην μαγειρικήν.

Τὸ ἀτμόπλοιον «Ἀθῆναι», μέγα εὐπρεπές, κομψόν, καθάριον μᾶς ἐδέχθη εἰς Μασσαλίαν τρεῖς ὅλας ὥρας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του εἰς τοὺς φιλοξένους κόλπους του. Ἀμέσως ἀνέπνευσα ἐλευθερώτερον ἀπὸ πρίν. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι εἰσηρχόμην εἰς τὴν οἰκίαν μου. Οἱ θαλαμηπόλοι, οἱ ὑπηρέται μοὶ ἐφαίνοντο πρόσωπα γνωστὰ πρὸ πολλοῦ καὶ οἰκεῖα. Ὁ πλοίαρχος ἄνθρωπος εὐγενέστατος, εὐφυής, ἀνεπτυγμένος λαλῶν, πλὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἀπταίστως σχεδὸν τὴν Γαλλικήν, Ἀγγλικὴν καὶ Ἰταλικὴν γλῶσσαν. Ὁ ἰατρὸς τοῦ ἀτμοπλοίου, φιλόλογος ἐκ τῶν δοκιμοτέρων, διηγηματογράφος πρώτης δυνάμεως, φιλόσοφος, ποιητὴς καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε. Εἶναι ὁ κ. Καρκαβίτσας. Ὅσοι καὶ

ὅσοι ἀνεγνώσατε τὰ θαυμάσια, τὰ τέλεια ἐν τῇ πρωτοτυπίᾳ των καὶ τῇ εἰδυλλιακῇ ἀγνότητί των διηγηματιά του, ἐννοεῖτε πόσον εὐχάριστον εἶναι νὰ ἔχῃ τις συμπλωτῆρα καὶ πρὸ πάντων ἰατρὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον.

Τὸ πλοῖον ἐν γένει ἔχει ὄψιν μεγάλης οἰκίας, μὲ τὴν ὡραίαν αἴθουσάν του, μὲ τοὺς εὐρυχώρους καὶ εὐαέρους κοιτωνίσκους του, μὲ τὰς ἀναπαυτικὰς κλίνας του, αἱ ὁποῖαι δὲν ὁμοιάζουν διόλου μὲ κουτιά, ὡς αἱ συνήθης κλίναι τῶν πλοίων τῶν εὐρωπαϊκῶν ἑταιριῶν, μὲ τὴν τελείαν καὶ πλουσίαν Ἑλληνικὴν μαγειρικήν του καὶ τὴν ὡραίαν διακόσμησιν τῶν τραπεζῶν καὶ τῶν σκευοφυλακείων.

Ἐπιβάται πολλοί, ξένοι μᾶλλον ἢ Ἕλληνες. Ἡμεῖς, βλέπετε, ξενολάτραι, ξενομανεῖς ταξειδεύομεν μᾶλλον μὲ ξένα ἀτμόπλοια, καὶ ἂς πληρώνωμεν ἀκριβώτερα, καὶ ἂς στενοχωρούμεθα, καὶ ἂς κακοτρώγωμεν, καὶ ἂς εὑρισκώμεθα μὲ ἀνθρώπους ἀγνώστους καὶ ἀγνώστου συνεχῶς προελεύσεως. Ἐνῷ οἱ ξένοι πρακτικοί, ἔξυπνοι, νοήμονες ἄνθρωποι προτιμοῦν νὰ ταξειδεύουν μὲ τὴν ἰδικήν μας γραμμήν. Τὰ πλοῖα τῆς γραμμῆς ταύτης εἶνε ταχυπλοώτερα καὶ τῶν Messageries Maritimes ἀκόμη, εἶναι πολὺ εὐθυνότερα ἐκείνων καὶ εἶναι ἐξ ἴσου ἀναπαυτικὰ καὶ εὐχάριστα.

Λοιπὸν οἱ συμπλωτῆρες μας εἶναι ξένοι, ἐκτὸς πέντε ἐξ Ἑλλήνων. Ὅλοι εἶναι ἐνθουσιασμένοι μὲ τὰς προόδους τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας μας, καὶ θαυμάζουν διὰ τὴν τόσῳ ταχεῖαν καὶ τελείαν ἀνάπτυξίν της. Εὖγε τῶν Ἑλλήνων, λέγουν. Ἐντὸς ὀλίγου ἡ σημαία σας, χάρις εἰς τὴν ἑταιρίαν αὐτὴν θὰ κυματίζῃ τακτικῶς καὶ ἀνὰ τὸν Ὠκεανόν.

Καὶ ἡμεῖς ὑπερηφανευόμεθα διὰ τὰς ὡραίας αὐτὰς τῶν ξένων κρίσεις καὶ αἰσθανόμεθα ἀληθῆ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν ἑταιρίαν αὐτήν, εἰς ἣν ὀφείλεται ὁ εἰρηνικὸς αὐτός, ἀλλὰ πολυσήμαντος δι' ἐθνικοὺς καὶ δι' ἐμπορικοὺς λόγους θρίαμβος.

Τὸ ταξείδιόν μας διεξάγεται εὐθύμως, ζωηρῶς, ὑπὸ ὅρους καὶ συνθήκας ἀλησμονήτους. Ἀνὰ πᾶσαν ἑσπέραν ἡ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος αἴθουσα μεταβάλλεται εἰς αἴθουσαν συναυλίας. Κλειδοκύμβαλον, κιθάραι, συμφωνίαι καὶ ἁρμονίαι θαυμάσιαι, βαυκαλιστικώταται, ὑπὸ τὸν ὡραῖον σεληνοφεγγῆ καὶ ἀστεροποίκιλτον οὐρανόν, μὲ θάλασσαν ἥσυχον, ἀκινητοῦσαν ὡς μεγάλην ἀργυροῦφαντον ἐξ ὁλοσηρικοῦ σινδόνην, ἐφ' ἧς ἀντανακλοῦν ὅλοι οἱ αἰγλήεντες οἱ μυριόχροοι τοῦ οὐρανοῦ ἀδάμαντες. Ὅλοι οἱ ἐπιβάται μετὰ τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ ἰατροῦ ἀποτελοῦμεν μίαν μεγάλην οἰκογένειαν, καὶ εὐχόμεθα νὰ βραδύνῃ ὁ κατάπλους, τόσον ὡραίας ἐκεῖ διερχόμεθα ὥρας. Ἀλλ' ἡ μηχανὴ μὲ τοὺς ταχεῖς ἀναπαλμούς της, δίδει πτέρυγας εἰς τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον τόσον εὐπετῶς τρέχει, ὥστε μόλις εἰς τρεῖς ἡμέρας καὶ ὥρας τινὰς διαπλέομεν τὸ ἀπὸ Μασσαλίας εἰς Πειραιᾶ διάστημα.

Ἀποβιβαζόμεθα αἰσίως εἰς Πειραιᾶ μὲ τὴν ἀπόρασιν νὰ κηρύξωμεν δι' ὅλης τῆς δυνάμεως μας τὰ πλεονεκτήματα τῆς διὰ τῆς Πανελληνίου Ἀτμοπλοΐας θαλασσοπλοΐας καὶ νὰ ἐπαναβάλαμνωμεν παντοῦ καὶ πάντοτε ὅτι εἶναι μωρὸν νὰ ταξειδεύωμεν οἱ ἀπὸ Τεργέστης μέχρι Μασσαλίας καὶ Βατοὺμ-Κωνσταντινουπόλεως μέχρι Πειραιῶς, Ἑλληνίδες καὶ Ἕλληνες μὲ ἄλλα ἀτμόπλοια, πλὴν τῶν τῆς Πανελληνίου Ἀτμοπλοΐας.

Μία ταξειδιῶτις

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Πρότυπον παρθεναγωγεῖον. Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐποιήσατο ἔναρξιν τῶν ἐξετάσεών του τὸ Πρότυπον Παρθεναγωγεῖον τοῦ «Συλλόγου τῶν Κυριῶν».

Τὸ Νηπιαγωγικὸν τμῆμα μὲ τὰ ἀσμάτια καὶ τὰ παίγνιά του, μὲ τὴν πρακτικωτάτην διδασκαλίαν τῆς πρώτης ἀναγνώσεως, τῶν θρησκευτικῶν καὶ τῆς φυσικῆς ἱστορίας ἀπέδειξεν ἐργασίαν εὐσυνείδητον, καὶ ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς ἐλαχίστοις λεπτομερῆ ἐπαγρύπνησιν τῆς διαλεχθείσης Διευθυντρίας κ. Καλλιόπης Κεχαγιᾶ.

Αἱ ἐξετάσεις τῶν λοιπῶν ταξεων διεξαγόμεναι μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας θέλουν ἐξακολουθήσει μέχρι τῆς 16ης Ἰουνίου. Τὴν προσεχῆ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Τούτου δ' ἕνεκα ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν ὁδὸν Κλινιανκούρ, εἰμὴ ἀφοῦ ἐπεσκέφθη τέσσαρας πέντε ἄλλας ὁδοὺς ὧν τὸ ὄνομα ἔλησμον εἰς κοῦρ.

Ἡ Τερέζα ἀνοίγει τέλος τὸν φάκελλον. Εὕρεν ἐν αὐτῷ τεμάχια χάρτου. Τὸ ἓν λεπτὸν ὡς φλοιὸς κρομμύου, ἦτο γεγραμμένον διὰ μικρῶν ἀγγλικῶν χαρακτήρων.

«Πρὸς τὸν κομιστὴν τῆς παρούσης πληρώσατε διακοσίας χιλιάδας φράγκα.

«Τζέϊμς Κλάρσων».

Ἡ Τερέζα ἔμεινεν ἔκπληκτος. Διακόσιαι χιλιάδες φράγκων καὶ ἐστέλλοντο παρ' ἀγνώστου;

Ἀλλὰ τὸ ἄλλο τεμάχιον χάρτου, ἡ κυρίως ἐπιστολὴ θὰ δίδῃ τὴν ἐξήγησιν τούτου.

Ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον ταύτης·

«Κυρία,

«Εἶμαι ὄχι μόνον κύριος μιᾶς τῶν σημαντικωτέρων Τραπεζῶν τοῦ Λονδίνου, τῆς ὑπὸ ἐπωνυμίαν «Κλάρσων καὶ Σας», ἀλλὰ καὶ μανιώδης φίλος τῶν μακρινῶν καὶ ἐπικινδύνων περιηγήσεων.

«Κατὰ τὴν τελευταίαν μου περιήγησιν διῆλθον κατὰ τύχην καὶ ἀπὸ τὰ νότια μέρη τῆς Γαλλικῆς Γουϊάνης, ἀπὸ μέρη τὰ ὁποῖα ἐνόμιζον ἐντελῶς ἀκατοίκητα.

«Φανταισθῆτε μεθ' ὁποίας ἐκπλήξεως συνήντησα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο φῦλον τῆς πρώτης παιδικῆς ἡλικίας μου, τὸν Ἀνδρέαν δὲ Σαὶν-Ζαν δ' Ἀγκελῦ, τὸν σύζυγόν σας, μεθ' οὗ ἐπὶ ἔτη συνέζησα ὡς οἰκότροφος ἐν τῷ Λυκείῳ τοῦ μεγάλου Λουδοβίκου.

«Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὀλίγων ἡμερῶν τὰς ὁποίας διῆλθον μαζῆ του, μοὶ ἐξέθεσε τὰ κατ' αὐτόν, καὶ μοὶ ἐνεπιστεύθη μέρος τοῦ χρυσοῦ τὸ ὁποῖον εἶχε θησαυρίσει εἰς τὰς ἀποθήκας του, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἤρξατο καλλιεργῶν τὸ μεταλλεῖον.

«Ὁ δ' Ἀνζελῦ μὲ εἶχεν ἐπιφορτίσει νὰ πωλήσω τὸν χρυσόν, καὶ τὸ μὲν ἥμισυ τοῦ ἀντιτίμου αὐτοῦ νὰ στεῖλω εἰς τὴν κυρίαν Γιακῶσσεν, ὅπερ καὶ ἔπραξα· τὸ δὲ ἄλλο ἥμισυ τῷ εἶχον ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ ἔλθω νὰ σᾶς τὸ ἐγχειρίσω ὁ ἴδιος εἰς Παρισίους.

«Ἐπειδὴ ὅμως τοῦτο μοὶ εἶναι σήμερον ἀδύνατον, εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ ἔλθετε ἡ ἰδία ἅμα τῇ παραλαβῇ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς μου. Θέλετε λάβει διακοσίας χιλιάδας φράγκα, εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἐν ὁδῷ Πικαδίλυ, ὅπου ἀναμένω νὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς ὑποδεχθῶ.

«Ἂν δὲν δυνηθῆτε νὰ ἔλθητε ἡ ἰδία, δύνασθε νὰ στείλετε οἱονδήποτε ἄνθρωπον τῆς ἐμπιστοσύνης σας, εἰς ὃν, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἀρκεῖ νὰ ἐγχειρίσητε ἐσωκλειόμενον τὸ πληρωτέον τῷ κομιστῇ γραμμάτιον.

«Τζέϊμς Κλάρσων».

Πρὸς στιγμὴν ἡ Τερέζα ἀφέθη εἰς αἴσθημα ἀφάτου χαρᾶς. Εἶχεν ἐπιτύχει ἐπὶ τέλους ὁ Ἀνδρέας! Καὶ θὰ ἐπέστρεφεν! . . . . Καὶ δὲν θὰ ἀπεμακρύνετο πλέον ἀπὸ σιμά της!

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ρωβέρτος ἔκρουσε τὴν θύραν.

Καὶ ἐνῷ ἐπήγαινε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ, τῇ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι εἰμποροῦσε νὰ ὑπάγῃ ἀντ' αὐτῆς εἰς Λονδῖνον!

Ὁ Ρωβέρτος ὁ τόσον προθύμως ὑποβαλλόμενος εἰς πάντα κόπον καὶ εἰς πᾶσαν ἐνόχλησιν χάριν τῶν φίλων του, θὰ ἐθεώρει πολὺ εὐχάριστον διασκέδασιν τὸ εἰς Λονδῖνον ταξείδιον, ὡς πάντες τῆς ἡλικίας του οἱ νέοι.

— Ρωβέρτε μου, εἶπε μειδιῶσα ἡ Τερέζα, εἶναι πεπρωμένον νὰ σοῦ γίνωμαι πρόξενος βαρείας ἐνοχλήσεως καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κλάρσων. Καὶ πρὶν ἔτι τελειώσει οὗτος τὴν ἀνάγνωσιν ἐπρόσθεσεν.

«Εἶχα ἀποφασίσει νὰ ὑπάγω μόνη μου, ἀναχωροῦσα τώρα ἀμέσως, ἀλλ' ἔξαφνα ἐσυλλογίσθην ὅτι ἠδύνασο ἴσως νὰ κάμῃς σὺ αὐτὸ τὸ ταξείδιον, τὸ ὁποῖον δι' ἐμὲ θ' ἀπέβαινε πολὺ ἐπίπονον.

— Καὶ λοιπόν, τότε πρέπει νὰ ἀναχωρήσω; ἠρώτησε.

Τῷ μετέδωκεν ἐκείνη ὅσας εἶχε λάβει πληροφορίας.

Ἐκεῖνος δὲ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀντιρρήσεως ἐδέχθη νὰ κάμῃ τὸ ταξείδιον ὅπως τὸ εἶχε σχεδιάσει ἡ Τερέζα.

Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς ὅστις ὅλην τὴν ἡμέραν ἦτο θερμὸς καὶ βαρὺς ἤρχισε

δὲ Κυριακὴν θὰ τελεσθοῦν ἐξετάσεις τῆς γυμναστικῆς τῶν ἀνωτέρων τάξεων καὶ θὰ ἀναγνωσθῇ ἡ λογοδοσία τῶν κατὰ τὸ ἔτος πεπραγμένων παρὰ τῆς Διευθυντρίας κ. Καλλιόπης Κεχαγιᾶ.

Παρθεναγωγεῖον Σκορδέλη. Σήμερον τὴν 3ην μ. μ. ὥραν ποιεῖται ἔναρξιν τῶν ἐξετάσεών του διὰ τοῦ Νηπιαγωγικοῦ Σχολείου, τὸ ὑπὸ τῆς κ. Ἀσπασίας Σκορδέλη διευθυνόμενον ἄριστον παρ' ἡμῖν ἰδιωτικὸν Παρθεναγωγεῖον. Αὗται θέλουν συνεχισθῇ κατὰ τὰς δύο προσεχεῖς ἑβδομάδας, διατιθεμένων τῶν ἑπομένων δύο Κυριακῶν εἰς ἐξετάσεις τῆς μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΛΗΚΤΩΝ

Ξένη τὴν καταγωγήν, ἀλλ' Ἑλληνὶς τὴν καρδίαν ἡ ἐν Φλωρεντίᾳ διαμένουσα προσφιλὴς συνδρομήτριά μας κ. Zenny Beltrandi συνεκινήθη ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς πληξάσης τὴν Λοκρίδα συμφορᾶς καὶ ἔσπευσε νὰ μᾶς ἀποστείλῃ τὴν εἰκοσιπεντάδραχμον συνδρομήν της ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων. Τὴν εὐγνωμονοῦμεν ἐν ὀνόματι τῶν δυστυχῶν ὑπάρξεων, δι' ἃς ἡ τῶν ξένων οὕτω γενναίως ἐκδηλουμένη συμπάθεια ἀποτελεῖ τὴν ὑψίστην παρηγορίαν.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐπόπτριαι ἐργατίδων. Ἐν Ἐλβετίᾳ τὸ ζήτημα τῶν ἐργατίδων γυναικῶν εὑρίσκεται εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Χιλιάδες ὅλαι ἐργατίδων ὑπέγραψαν ἀναφοράν, συνταχθεῖσαν παρὰ τῆς δικηγόρου κ. Κιμπῶν Σπιρύ, δι' ἧς ἀπαιτοῦσι τὸν ἄμεσον διορισμὸν ἐποπτριῶν τοῦ δήμου γυναικῶν ἐπὶ ὅλων τῶν ἐργοστασίων τῆς Ἐλβετίας.

Γυναῖκες ἐλανοδίκαι τῆς ἐκθέσεως τῶν ἀνθέων ἐν Στοκόλμῃ. Κατὰ τὴν ἐσχάτως ἐν Στοκόλμῃ διορανωθεῖσαν ἔκθεσιν τῶν ἀνθέων αἱ γυναῖκες ἐλανοδίκαι ἀπετέλουν τὴν πλειονοψηφίαν τῆς ἐπιτροπῆς.

Γυνὴ καθηγητὴς εἰς πρακτικὸν λύκειον ἀρρένων. Ἡ δεσποινὶς Α. Λύδερ διωρίσθη καθηγητὴς τοῦ ἐν Στοκόλμῃ πρακτικοῦ λυκείου τῶν ἀρρένων, ἀνατεθείσης αὐτῇ τῆς διδασκαλίας τῶν μαθηματικῶν εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις.

Αἱ Νορβηγίδες κατὰ τῶν ζυθοπωλίδων γυναικῶν. Αἱ γυναῖκες τῆς Νορβηγίας ἐζήτησαν δι' ἀναφορᾶς των πρὸς τὴν ἀστυνομίαν, ὅπως μὴ ἐπιτρέπηται εἰς τὰς γυναῖκας ἡ εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα ὑπηρεσία. Ἐκπληττόμεθα λέγουν, πῶς αἱ ἀρχαὶ τῆς χώρας μας, αἱ ὁποῖαι μετὰ τόσους ἐνδοιασμοὺς ἐπέτρεψαν μόλις εἰς γυναῖκας καλυπτομένας καὶ ἀνεπτυγμένας νὰ ἐργάζωνται εἰς δημόσια γραφεῖα παρὰ τὸ πλευρὸν ἀνθρώπων ἴσης ἀναπτύξεως, ἐπέτρεψαν ἀπὸ δεκαετηρίδων ἐτῶν εἰς τὴν βάναυσον καὶ ἀμαθῆ γυναῖκα νὰ ἐργάζηται εἰς τοιαῦτα κέντρα μέθης, παραλυσίας καὶ διαφθορᾶς.

Ἡ αἴτησις αὕτη ἔτυχε τῆς προσοχῆς τῶν ἀρμοδίων καὶ δι' ἀστυνομικοῦ διατάγματος οὐδεμία ἄλλη γυνὴ πλὴν τῆς συζύνου τοῦ ζυθοπώλου δικαιοῦται εἰς τὸ μέλλον νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὰ Νορβηγιακὰ ζυθοπωλεῖα.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κομπόστα μελιτζάνες. Λαμβάνετε 100 μικρὰς μελιτζάνας, ἐξ ἐκείνας ἃς συνήθως κάμνουν τουρσί, ὄχι ὡρίμους. Χωρὶς νὰ τὰς κόψουν δὲ τοὺς ἀφαιροῦν τὸν μαῦρον φλοιὸν καὶ τὴν οὐρὰν καὶ τὰς ρίπτουν εἰς βραστὸν νερὸν νὰ πάρουν μίαν βράσιν. Τὰς κατεβάζουν καὶ τὰς θέτουν εἰς καθαρὸν πανὶ νὰ στεγνώσουν. Ἔπειτα θέτετε 20 δρ. ἀσβέστην, τὸν σβύνετε εἰς ψυχρὸν νερὸν καὶ μέσα ἐκεῖ ἀφίνετε τὰς μελιτζάνας μίαν ὥραν. Βράθετε ἔπειτα μίαν ὀκὰν ζάχαριν δι' 100 μελιτζάνας, καὶ ἀφοῦ τὴν ἐξαφρίσετε ρίπτετε τὰς μελιτζάνας νὰ βράσουν, μέχρις οὗ δέσουν. Ἑκάστην μελιτζάναν τρυποῦν μὲ ἓν γαρύφαλον καὶ ἓν καθαρισμένον ἀμύγδαλον. Πρὶν νὰ δέσῃ ἐντελῶς ἡ ζάχαρις, προσθέτουν καὶ 2 κουταλιαῖς καλὸν μέλι. Εἶναι νοστιμώτεραι καὶ γευστικώτεραι καὶ ἀπὸ τοὺς χουρμάδες.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Θέατρον Παράδεισος. Θὰ εἶναι τὸ κέντρον τοῦ ἐφετεινοῦ γέλωτος καὶ τῆς διασκεδάσεως, ἀφοῦ ἐκεῖ μόνον θὰ δοθοῦν ὅλαι αἱ κωμῳδίαι τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, καὶ ὁ ἄριστος κωμικὸς ἠθοποιὸς κ. Χέλμης πρωταγωνιστεῖ εἰς αὐτάς.

Ἤδη ἡ «Τύχη τῆς Μαρούλας» συνεκέντρωσε πολὺν κόσμον καὶ ἐχειροκροτήθη ἐνθουσιωδῶς. Ὁ κ. Νικηφόρος ὁ παλαιὸς αὐτὸς τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς ἀγωνιστὴς ὑπεδύθη ἐπιτυχέστατα καὶ φυσικώτατα τὸ μέρος τοῦ Μπάρμπα Λινάρδου καὶ ἡ νεᾶνις δὲ ἡ ὑποδυθεῖσα τὸ μέρος τῆς Μαρούλας καὶ ψάλλει θαυμάσια καὶ παίζει μὲ ἀρκετὴν φυσικότητα.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ δράματα ὁ θίασος «Πρόοδος» δὲν ὑστερεῖ.

Εἰς τὸν *Δὸν Καίσαρα τοῦ Βαζὰν* ὁ κ. Κοτοπούλης ὑπῆρξεν ὑπέρτερος ἑαυτοῦ χειροκροτηθεὶς καὶ ἐπευφημηθεὶς μετὰ πολλοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Ἱπποδρόμιον. Καὶ τὸ ἱπποδρόμιον Ἀθηνῶν ἐποιήσατο ἔναρξιν τῶν παραστάσεών του εἰς τὸν μέγαν κῆπον τοῦ Ὀρφανίδου, ἐν ᾧ πολὺς καθ' ἑκάστην ἑσπέραν συρρέει κόσμος καὶ πολὺ χειροκροτοῦνται αἱ μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ δεξιότητος ἐκτελούμεναι ἀσκήσεις.

ΕΓΧΩΡΙΑ ΑΝΘΗ ΤΕΧΝΗΤΑ

Τὰ Παρισινῆς τελειότητος **Στέφανα** τῶν **Γάμων** πωλεῖ ἤδη λιανικῶς (σχεδὸν χάρισμα) τὸ γνωστὸν παρὰ τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ 121. **Ἐργοστάσιον** ἀνθέων τεχνητῶν τῶν **Ἀδελ. Παπαγιάννη**, ὡς καὶ τὰ συγγενικὰ αὐτῶν ἤτοι: **Κορδέλλας Λαμπάδας** κλπ. **Γυρλάντας Νυμφικάς**, **Ἄνθη αἰθουσῶν, χοροῦ, Καπέλων, Πανεράκια Ἀνθοστόλιστα** δι' ἑορτὴς **Στεφάνους Κηδειῶν** ἀπὸ δραχ. 10—300 καὶ πᾶν ἄλλο ἄνθος, κατασκευαζόμενον ὅμοιον μόνον ἐν Παρισίοις οὐδαμοῦ ἀλλοῦ, ἢ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΝ ΤΣΑΜΗ

Ὁ κ. Τσάμης καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι ἔλαβεν ἐσχάτως νέα δέρματα ἐκ Γαλλίας ἀπαραμίλλου λεπτότητος καὶ στερεότητος, δι' ὃ πᾶσα νέα παραγγελία ἔσται ἀληθὴς τελειότης τῆς ὑποδηματοποιίας.

νὰ ἀπειλῇ θύελλαν. Ἀστραπαὶ διέγραφον τὰς ἑλικοειδεῖς γραμμάς των ἐν μέσῳ τῶν μελανῶν νεφῶν, γονδραὶ δὲ σταγόνες ὕδατος ἤρχισαν νὰ πίπτωσιν ἐπὶ τῆς Τερέζας καὶ τοῦ Ροβέρτου, οἵτινες ἐν τῷ μεταξὺ εἶχον καθήσει ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ὅπου εἶχον δροσερώτερον ἀέρα νὰ ἀναπνεύσουν παρὰ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὁποίας ἡ ὀροφὴ ἦτο ἀρκετὰ χαμηλή.

Ἠγέρθησαν τότε διὰ νὰ εἰσέλθωσιν αὖθις ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Νὰ κλείσω τὰ παράθυρα ; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος.

— Ὄχι, εἶπεν ἡ Τερέζα. Τὰ κλείομεν ἅμα ἰδοῦμεν ὅτι ἡ βροχὴ ἐμβαίνει μέσα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος μοῦ φαίνεται ὅτι ἀρκεῖ νὰ σύρωμεν μόνον ὀλίγον παραμέσα τὰ καθίσματά μας· ἄλλως δὲν θὰ ἔχωμεν ἀέρα ν' ἀναπνεύσωμεν.

Κατέβασαν τότε τὰς δύο βαθμίδας, δι' ὧν ἀνήρχοντο εἰς τὸν ἐξώστην καὶ σύραντες τὰς ἕδρας των ἐκάθησαν ἐντὸς τοῦ μικροῦ δωματίου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Τερέζα κύψασα ὀλίγον ἔξω τοῦ παραθύρου εἶπεν : Ἡ θύρα τοῦ νέου οἰκήματός σας εἶνε ὅλως διόλου ἀνοικτή. Φαίνεται θὰ τὸ ἐπεσκέφθης αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Ἂν τὰ δωμάτια αὐτὰ ἦσαν κατοικημένα, θὰ ἤκουον ἀπ' ἐκεῖ ὅλην τὴν ὁμιλίαν μας.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι κατοικημένα, εἶπεν ὁ Ροβέρτος μειδιῶν, καὶ ἂν κατοικηθῶσι δέ, ἐπειδὴ θὰ κατοικηθῶσιν ἀπὸ ἡμᾶς, δὲν θὰ εἶναι πολὺ ἐπίφοβον τὸ τοιοῦτον ἐλάττωμα τοῦ οἰκήματός σου. Ἂν ἴδωμεν ὅτι ὁ ἄνεμος φέρῃ μέσα τὴν βροχήν, πρέπει νὰ φροντίσωμεν νὰ κλεισθῶσιν αὐτὰ τὰ παράθυρα.

Ἡ βροχὴ ἔπιπτε πάντοτε, ἀλλὰ κατὰ κάθετον, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσχωρῇ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων.

Ὅπως δήποτε ὁ καιρὸς ἐγένετο ὁλονὲν μᾶλλον θυελλώδης, τὸ σκότος ἔξω ἦτο πολὺ πυκνόν, συγναὶ δὲ ἀστραπαὶ διεδέχοντο ἀδιακόπως ἀλλήλας, ἐνῷ αἱ βρονταὶ ἐξεκώφαινον τὰ ὦτα καὶ ἐκλόνιζον ὅλας τὰς οἰκοδομάς.

— Πιστεύω, Ροβέρτε, ὅτι δὲν σκοπεύεις νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ ἐργαστήριον μὲ τοιοῦτον καιρόν, εἶπεν αἴφνης ἡ Τερέζα.

— Τί νὰ κάμω ; Πῶς εἰμπορῶ νὰ μὴν εἰδοποιήσω τοὺς προϊσταμένους μου, οἵτινες ἐδείχθησαν πάντοτε κάλλιστοι πρὸς ἐμέ, ὅτι θὰ ἀπουσιάσω δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ; Δὲν θὰ ἦτο ἄτοπον τὸ πρᾶγμα ;

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι τρόπος νὰ οἰκονομηθῇ, εἶπεν ἡ Τερέζα.

«Αὔριον τὸ πρωΐ, ὅταν θὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐργασίαν μου, περνῶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιόν σας καὶ τοὺς εἰδοποιῶ. Δὲν εἶναι καλὰ οὕτω ;

— Πολὺ καλὰ μάλιστα.

Διῆλθον τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἑσπέρας εὐαρέστως συνομιλοῦντες.

— Ἄ ! τώρα ἐνθυμήθην νὰ σοῦ δώσω καὶ μίαν παραγγελίαν διὰ τὸ Λονδῖνον ἂν προφθάσῃς νὰ τὴν ἐκτελέσῃς ὄμως.

«Ἤκουσα ὅτι ἐκεῖ εὑρίσκει τις ἀξιόλογα καὶ κλεῖθρα καὶ κλειδία. Ἂν λάβῃς καιρόν, μὲ πέρνεις ἔνα ; Φαντάσου, εἶναι τώρα μὴν περίπου, ἀρτίου μίαν νύκτα μοῦ ἔπῆραν τὸ κλειδίον ἀπὸ τὸ κλεῖθρον

«Εἰξεύρεις ὅτι εἶχα τὴν συνήθειαν νὰ τὸ ἀρίνω ἐπάνω εἰς τὴν θύραν, καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ χρειάζεται νὰ ἔρχωμαι νὰ σοῦ ἀνοίγω, ὅταν ἤρχεσο.

— Καὶ δὲν ἔβαλες νὰ τὸ ἀλλάξουν ἔκτοτε τὸ κλεῖθρον ; αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον καὶ ἡ ἀπερισκεψία σου εἶναι ἀσυγχώρητος.

«Καὶ τώρα ἄ; σὲ ἀποχαιρετήσω· διότι ἂν ἀργήσω ἀκόμη, ἐνδέχεται νὰ μὴ προφθάσω τὸν σιδηρόδρομον.

Ἡ Τερέζα ἠγέρθη.

— Καλὸν κατευόδιον λοιπὸν καὶ καλὴν ἀντάμωσιν, τῷ εἶπε.

Ὁ Ροβέρτος κύψας ἐφίλησε ἐπανειλημμένως τὰς λευκὰς χεῖρας τῆς Τερέζας.

— Καλὸν κατευόδιον, ἐπανέλαβεν ἐκείνη.

Ὁ Ροβέρτος κατῆλθε ταχέως τὴν κλίμακα, ἡ δὲ Τερέζα, κατηυχαριστημένη διὰ τὴν προσεχῆ εὐτυχίαν τῆς ἀδελφῆς της ἀπεσύρθη.

— Τί ὡραίαν φωλεὰν θὰ ἑτοιμάσω διὰ τὰ δύο αὐτὰ τριγονάκια! εἶπε...

* * *

Τῇ ἐπαύριον, περὶ τὴν ἑβδόμην τῆς πρωΐας, ἡ κυρὰ Ρενιέρη, ἡ θυρωρὸς εἶδεν εἰσερχόμενον εἰς τὸ δωμάτιόν της τὸν ἰδιοκτήτην τῆς οἰκίας, τὸν κύριον Πρεβώ.

— Ἔλαβα γράμμα ἀπὸ τὸν γλύπτην, τῇ εἶπεν οὗτος. Μοῦ ζητεῖ νὰ κάμω τὰς ἀναγκαίας ἐπισκευὰς εἰς τὸ οἴκημα τοῦ πέμπτου πατώματος τὸ ὁποῖον ἔχει ἐνοικιάσει, καὶ νὰ ἀνοίξω ἐκ νέου τὴν θύραν, δι' ἧς ἄλλοτε συνεκοινώνει μὲ τὸ παρακείμενον οἴκημα.

«Ἀπαιτεῖται νὰ πληροφορηθῶμεν ἂν συναινῇ εἰς τὸ τοιοῦτον καὶ ἡ κατέχουσα τὸ παρακείμενον οἴκημα κυρία Ἀνδρέου.

Ἡ θυρωρὸς ἐμειδίασε μοχθηρῶς·

— Εἰξεύρεις ἂν αὐτὴ ἡ θύρα εἶναι ξύλινη ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, πρὸς τὸ ὄπισθεν οἴκημα, ἢ ἂν εἶναι ἐπιχρισμένη διὰ κονιάματος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ φαίνεται διόλου ὅτι ὑπῆρχεν ἄλλοτε ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Πρεβώ.

(Ἀκολουθεῖ)